

UJVIDÉKI HIRLAP

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

ELŐFIZETÉS ÁRA:

egész évre 10 K

fél évre 5 *

Egyes szám ára 10 fillér.

AZ UJVIDÉKI NEMZETI MUNKAPÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Felölős szerkesztő: KARDOS MIKSA.

I. évfolyam.

Ujvidék, 1910. szerda, április 20.

6. szám.

Az igazság nevében!

Röpködnek a szavak: kancsuka és akasztófa; presszió és terror. Azok röpitik világgá most, amikor minden csendes, akik annak idején tapsoltak ezeknek az eszközöknek.

Változtak az idők!

Félnek, hogy ütött a bosszú órája. Innen a riadalom! De elfelejtik, hogy a hatalom most olyanok kezében van, akik ezzel élni tudnak ugyan és fognak is, de sohasem fognak vele visszaélni.

Jellemző tünet közéletünk kétségbeejtő zülöntségére!

Azok, kik megszokták már a szennyet, irtóznak a tisztaságtól; a sötétség lovagjai megrettennek, mert világosság kezd terjedni a homályos aknában. A közélet tisztaságának további aláaknázása s kihasználása rut egoista érdekekre immár lehetetlen. A forumon ezután csak szenytelen emberek szerepelhetnek. Fájhat ez a változás egyeseknek, de a köz mindezt örömmel üdvözi.

Vagy talán terrorizál az a főispán, ki hivatali esküjének kötelezettsége szerint gyakorolja törvényben előirt főfelügyeleti jogát és nem hajlandó az összpolgárság érdekeinek legesekélyebb csorbítását sem megtűrni, számon kérve mindenkitől minden verejtékes fillér kezelését. Szomorú jelenség lenne, ha egy ember is akadna, ki az igazság gyakorlását nem kíváná. Hisz ez a szegény ország, melytől már ügvis mindent elvitattak, még becsületét is elvesztette? Országország közállapotait akarják az elvakult, turbulens elemek ide átláptálni, hol pénzért minden eladó, hol

mindenki megvesztegethető, mert ide vezetne a hűtlen tisztviselők protegalásának ténye.

Nem lehet, ez általános kép! Csak párt-szenvedélytől elvakított, kortes zajtól elszédített egyének felelőtlen véleménye lehet ez!

Mi köteleességszerűen az egész ország és városunk tisztességes adófizető polgársága nevében felemeljük tiltakozó szavunkat s nemcsak kérjük, hanem követeljük is az illetékes tényezőktől, hogy a megkezdett uton tovább haladjanak.

A közigazgatás hajlékának olyan szentnek kell lennie, mint a templom szentélyének, ki kell korbácsolni onnan, a nem odavaló elemeket, ezt követeli a tisztesség és a szó legnemesebb értelmében vett közérdek.

Hát kibem bizzék meg a polgár, ha a város legelső tisztviselőjében nem. Az, aki javainknak legfőbb őre, annak tisztán kell állnia a közvélemény előtt. Valahol úgy itt áll, a híres mondás: a capite foetet piscis. A fejnél kell tehát a baj okát keresni, hogy megmenthetőek legyenek a többi szervek. Világos, hogy a közigazgatás ezernyi szála között is teljesen járatos szem hamar felfedezte a bajt.

Nem akarunk senkit a bűnpalástolás vagy a bűnrészesség vádjával illetni s azért erőnk teljességével emeljük fel tiltakozó szavunkat azon műfélháborodás ellen, melyet azok szítanak, kiknek ez a kenyerük.

Helybeli, meg fővárosi lapokban elhelyezett valótlan hírekkel még nem lehet a szerencsét férférré mosni.

Arról beszéljünk jó urak! igaz-e a vád vagy sem. Miért hallgat erről mindenki. Vagy miért nem háborodtak fel ezelőtt egy félévvel,

mikor a dolog először pattant ki. Akkor azok csitították az igazi méltatlankodás moráját, akik most legjobban háborognak az éledő osztó igazság ellen. De Justh-itia talán nem Justh monopolium! s így az ügyet tisztázni kell.

Az új alakulatnak épen azért kedvez az országos hangulat, mert programjának leg-szebb pontja épen a közélet purifikálásának kötelessége. Itt arat az új párt legtöbb gáncsot azoknál, kiknek van takargatni valójuk, de viszont a korruptió kiirtása az egész vonalon lesz sikereinek legragyogóbb pontja.

Ami az ujvidéki konkrét esetet illeti, a ferdítő művészet sok neveltséges valótlan-ságot vetett felszínre. Például, hogy »engedetlenség« miatt lüggesztetett fel Jóján János. Engedetlenség miatt szoktak ugyan diákgyerekeket megfenyíteni, de nem főkapitányokat. Hanem igenis hivatali hanyagság s közpénzek rendetlen kezelése az ok. A vizsgálatot pedig az a főispán indította meg, aki Jójárt Jánost e diszes állásba kinevezte. Amint őt nem akadályozta kötelessége teljesítésében, a vizsgálat megindításában a baráti kötelek, úgy a jelenlegi főispánt sem fogja esküje megtartásában megakadályozni a félrevezetett közhangulat.

Egy másik lap azon csodálkozik, hogy épen egy Justh-párti vezért ért a sújtó vizsgálat. Hát ez nekünk is új adat. Tisztviselő, a törvény világos rendelkezése szerint, semmiféle pártban vezető nem lehet. Ez újabb terhelő adat! Félő, hogy a sok jóakaró végkép elrontja a főkapitány dolgát, aki végre is nem állását veszítette el s ha nem bűnös, minden alól tisztázhatja magát.

TÁRCA.

Történelmi óra.

Megkaptam az engedélyt, hogy átléphessem a határt és hogy utoljára megölelhessem azt, kivel szemben úgy éreztem magam, mintha fogadott fia volnék, az én öreg Odile nagynénemet . . .

Nem volt egyetlen egy elsassi sem, kinek szentebb lett volna a múlt emléke, ki nagyobb vágyakozással, fanatikusabb lélekkel hitt volna a megtorlásban.

Életét adta volna érte, ha e szép álma teljesülésbe megy. Szekrényének belsejében finom vászonba burkolva őrizte a francia nemzeti színű zászlót, amelyet egy nap ki fog tűzni házára, hogy a győzöket üdvözölje. A mennyire tőle tellett, javítani iparkodott sajátóság elsassi kiejtésén, hogy senkisémet vádolhassa meg avval, hogy ő német.

És bár neki, mint annyi másnak, nem volt meg a bátorsága, hogy elszakadjon szülőföldjétől, hogy elhagyja faluját, házát, ahol a *miénk* éltek becsületben, békében, mégsem mulasztotta el agg kora dacára sem, hogy hetenként egyszer meg ne tegye azt a két mérföldnyi hegyi utat, amely szőlőkön és

erdőn át halad. És ezt csak azért, hogy a gyűlölt ellenséget kijátszhassa, hogy a levél-re, amelyet nekem küldött, francia bélyeget ragaszthasson és hogy azt »hazai« postahivatalban adhassa fel.

Ó! A nemes, jó teremtés!

Mennyire kedves és szeretetteljes volt irányomban! . . . Az energiának, kötelesség-teljesítésnek milyen fenséges leckéi fakadtak szívéből! Mily őszinte tiszteletet, mily feltétlen bizalmat ébresztettek komoly arca, hófehér hajfürtjei, lenvirágszínű, égkék szemei, melyek nagy, kerek szemüvegek mögé rejtőztek, ajkai, melyeken állandóan melankolikus mosoly uralkodott!

És mennyire marcangolta szívemet ez utolsó búcsú, mennyi sirtam, midőn örökre le kellett zárnom szempilláit!

Egyszerű temetését követő napon még egyszer akartam viszontlátni a csatamezőt, ahol a kéréhetetlen halál majdnem magával ragadott és Froeschwiller iskoláját, ahová katonáim az éj leple alatt egy véres hordágyon sebektől borítva, mint egy hullát vittek. Tavasz volt!

A galagonyabokrok és cseresznyefák hófehér szirmai takarták a mezőket és menyegzői ünnepet juttattak eszünkbe. A zöld vetés hullámozott az enyhe tavaszi szél virágok illatát hozta felénk.

A pacsirták egész serege trillázott, nem tudni hol, az elragadóan szép reggelen.

A levegő bódító illattal, rovarok zümmögésével, levelek susogásával, madárcsicsergéssel volt tele. Az embert a fiatalság tüze, élnivágyása, boldogsága hatotta át.

Messziről harang szava hallatszott. Egy egész sereg fiatal leány játszadozott, ugrándozott a pázsiton szívboldogító kacajjal.

Hiába kerestem aggodó tekintettel e fiatal élet közepette keresztet, siremlékeket. Nem ismertem fel e helyeket, ahol kétségbeesetten harcoltam, ahol az ellenség tízszeres ereje letört bennünket.

Talán rossz útbaigazítást kaptam? Vagy talán eltévedtettem az utat.

Igyekeztem tájékozódni, lelkemben felujtani a tragédia színhelyét.

Egy gyümölcsösre emlékeztem, gyümölcs-csel teli fákkal, ahol 8 század volt felállítva, amely türelmetlenül várta, hogy részt vehessen a haláltáncban, ahol öreg harcosok puskájuk csövére már a szuronyt is feltűzték és a sortüzek fülsikető zaját hallgatták összeszorított fogakkal, mintegy harapásra készen, a füstgomolyra szegzett szemekkel. Egyszerre kúrtrianás hallatszik, mely a golyók füttylését, az ágyúk dörgését is túlszárnyalja; a következő percben mi is tűzben állunk, kartácszáporban, a düh és a kétségbeesés

De a politikai fenyegetéskedést köztisztviselő részéről tűrni nem lehet. Gyakorolja ám mindenki a maga politikai jogait legjobb belátása szerint, de állásának fényét és súlyát pártja érdekében érvényesítenie tilos.

E tekintetben pártunk, mint hatalmi párt mutatja a példát. Bizottságainkban egyetlen tisztviselő se vesz aktív részt.

Csak mérjük egyenlő mértékkel! Ne avassunk mártirokká olyanokat, kik még az általános *emberi* mértékét sem ütik meg. Hagyjuk meg e szép nevet történelmi nagyjainknak, kik nem a másokéval sáfároltak hanyagul, hanem mindenüket áldozták a hazáért.

Hivatali hanyagság és hanyag pénzkezelés tatán még sem lesznek honfitúri éretnyek!

Vagy talán, mert eddig ismeretlen okokból az ügy eddig aludt, kötelessége a főispánnak tovább is takargatni más hibáit.

A vizsgálat megindult! Az adatok beszélni fognak. Ezek szavát el nem némitja sem a teltzsebü mártírok műfelháborodása, sem a mártíroknak felajánlott anyagi segély.

Mi pedig a polgárság józan része nevében sürgős, szigorú vizsgálatot kérünk.

Népámitás.

Történelmi idöket élünk!

Magyar küzd magyar ellen, oly ádáz dühvel, oly elvakultsággal, hogyha ezen elszántság ezrednyi részével harcolnánk igazi ellenségeink ellen, már rég nyert csatánk lett volna.

A legvakmerőbb va bankjátékok természetesen a Justh-párt játéka, amely romok között született s romok között akar el is pusztulni. Rombolás e pártnak nemcsak keletkezése, hanem rombolás a léte is. Csakhogy míg keletkezése egy párt romjain történt, addig léte már egy nemzet élete ellen tör. Az átkos demagógia minden fegyverét, a népbuító szöveget összes üres szövegeit elöszedi dicstelen arzenáljából, hogy újra a felszínre jusson.

De a nemzet itélni fog. S ítélete elsöpri még az emléket is e pártnak, melyhez fogható történelmünkben még nem volt. Ezek

ordításai közepette és egyszerre az az érzésem támad, mintha kalapácsal vernék jobbkaromat, vállamat, mellemet; szédület fog el, amely a földre terít, megsemmisít; érzem miként borul áthatatlan éj agyamra, szemeimre . . .

»Lesz talán valaki, gondoltam, a községben, aki emlékszik minderre és felvilágosítással szolgálhat?»

A nénék iskolája, amely akkor régen kórháznak volt átalakítva, ott húzódtott meg a templom árnyékában.

Megismertem fehérre meszelt falait, melyek vadszólóval voltak belefuttatva, zöld zsalus ablakait, kapuját, mely felett egy mélyedésben a szent Szűz szobra állott.

Becsengtettem!

Egy fiatal apáca átlátszó, sápadt arccal nyitott ajtót, meglepődve a váratlan látogatáson.

Körülotte, mint anyjukat követő csirkék tolongtak, susogtak szöke, pajkos kisleányok fekete szalagokkal hajukban.

— Bocssáson meg, hogy alkalmatlankodom, kedves nővér és megzavarom előadásában, szállam levett kalappal. Azt vélelem, találhatok itt valakit, ki szemtanuja volt azon kinos óráknak, mikor először kellett hátrálnunk, amikor ez e menhely a szenvedők hörgéseit, a halállal viaskodók imáját hallotta, amikor irgalmas, gyengéd kezek elhesegették

az emberek *egyéni* érvényesülésükért mindenre képesek. Gonoszságuknál talán csak elvakultságuk lehet nagyobb. Mert nem látni be, hogy Magyarország szívében, hol a nemzeti ideálokért futó egyszerű nép is sárral hajigálja meg már őket, hogy egész elveszthetetlennek hitt kerületek fordulnak el tőlük, s nekik, a sokszor agyonbecsmérelt, félvezetett nemzetiségiek közt kell szövetséges után nézni, oly struccpolitika, mely okvetlen meghozza az általunk annyira óhajtott eredményt.

A makói politikus körutjából az Alföld igazi magyaros emporumait ugyancsak kerülgeti s hol a tulzó szerbvel, hol meg a románokkal paktál. Pedig ha olyan nagy ott a hazafiság s ha az a programm olyan nemzetiszintű, rukkoltjanak csak ki vele először is az ország szívében.

Miért e bujkálás?

Ki vele! hadd lássuk mit szól egy számbaveendő bárcsak partikularis népitélet.

Hej az a félegyházi józan magyar nép nem hiába verte ki a károgozókat.

Mert nézzünk csak szemébe ezeknek a szózatoló uraknak.

Szózatokat gyártani, némelyek jól tudnak, igaz, hogy nem mindenki, aki ezt megpróbálta, de ez még nem elég. Hisz szózat alapján kerültek be ezek az urak a parlamentbe s ugyan mit váltottak be belőle.

Pedig a koalíciót összehozó szózatot országos hírű férfiak írták meg komoly megfontolással és nem kis vidéki alakcskák s mégis kivihetlenséget ígértek, dacára, hogy a jó szándék meg volt.

De ugyan feltehető-e most a becsületes törekvés, mikor a Justh-párt még most is a 11-iki bankterminust ordítja szerte az országban, amiről még egy bankszolga is tudja hogy technice is kivihetetlen.

Miért ült ez a párt 4 esztendeig nyugodtan a hűsoslázké mellett s miért nem kezdte idején hangoztatni kívánságait. Tisztára azért, mert soha komolyan tenni semmit nem akart.

Lukács Lászlóról mindenki tudta, hogy a közös banknak a törhetetlen hive, mert az ő hite tudáson alapult hit s nem ideig-

ágyam fejeéről a halált, amely leskelődött reám . . . De mindez oly régen történt! És ön majdnem novicius . . .

A kis apácának vonásai szinte átszellemültek az örömtől. Gyermeked örömmel tapsolt és felkiáltott:

— Oh! uram, mennyire fog örülni anyánk Sainte-Eulalie és mily boldog lesz nővérünk — Sainte-Chrétienne, hogy önt fogadják! . . . Ők mindketten ápolták a betegeket; nagyon jól emlékeznek azokra, akiket gondoztak és mi valamennyien imádkozunk azokért, akik nem térhettek vissza hazájukba . . . Gyermekeim, fussatok gyorsan a főnöknőért! . . . Nárcisokat szed a kertben a kápolna számára.

Mintha egy raj méh zümmögött volna tova.

A kis kópék nemsokára ismét megjelentek a két idős nővel, akik lihegték a nagy sietségtől. Az egyik előkelő fejedelemasszonyhoz hasonlított, a másik meggöröült, ráncos parasztlányhoz felgyírt ujjakkal, vörös, földtől piszkos kezekkel és konyhaköténnyel.

— Engedjék meg, hogy bemutassam magam és hogy elmondjam Önöknek, mily örömet és megindulást érzek most, mikor egy kicsit későn, de szívem őszinte érzelmével megköszönöm Önöknek, hogy akkor megmentettek . . . Sweebach tábornok vagyok . . .

lenes jelszó s mégis kik voltak legbuzgóbb támogatói, mint a szózatoló hazafiak.

Hisz mindnyájan emlékezünk az egyik városi közgyűlésen mulatogatól sürgönyre: »Lukács—Justh kinevezve.« Vagy ki ne tudná, mikor az egyik helybeli lap örvendő jelentette, hogy az újvidéki — de mivel ez nem elég, hát még egy »szomszéd« törvényhatóság — főispánsága valakinek felajánlatot s mint ugyanezen lap örvendő értesült az illető nagy erőltetés után ugyan, de elfogadta az ajánlatot.

Hát akkor mit csinált a bank. Talán liquidált. Mit csinált a hadsereg? Talán a csukaszürke uniformist nemzeti színűre festette. Hát a vámsorompók, azokat is mázolták már. Csak egy baj volt, nem volt elég miniszteri tárcsa. Ez hűsította meg Lukács vállalkozását, ha néhány »tárcsa nélküli«, de azért tömött erszénnyel járó miniszterség lett volna, ma már rég túl volnánk mindenen, de szegényebbek volnánk néhány »tintalartós nemzeti hőssel« s szegényebbek néhány irodalmi törzsszülöttel, melyet »szózat«-oknak hívnak.

Igy fest ennek a pártnak a multja. Ez a híres elszántság, amely tudott volna elszántan miniszterkedni s tud most elszántan lehurrogni mindenkit, ki id-jén észrevette rejtett szándékaikat s nem kért részt a további rombolásból.

Mert csak a gálád rosszakarat foghatja rá a munkapártra, hogy az nem a nemzet javán dolgozik. Hisz hazánk legmagyarabb államférfiai küzdenek velünk egy sorban a mi javunkért s kormányunk Béccsel szemben már eddig is megvédte nemis egy izben vitális érdekeinket s mégis elveinket nem támadhatván meg a személyeskedés piszkos útjára akarják terelni a harcot s megrágalmazták nem csak pártunkat, hanem még azt is, a ki őket a semmiségből kiemelte.

Mert ugyan e társaságból hány tehette volna be lábát a nemzetgyűlés szentélyébe, ha nem a Kossuth név varázsa segít s kit szólnak le jobban most a hátatelt honfi keblek, mint épen e név jelenlegi viselőjőjét.

Nincs ezek előtt már semmi szent, semmi megbecsülendő, csak egy cél áll előttük még

Mintegy égi látomástól megzavarva, elcsodálkozva dadogták:

— Szent Szűz! Tábornokom! Mily büszkék vagyunk, hogy Önt fogadhatjuk.

Közeledtek, megvizsgálták tetőtől talpig s egymásnak mondogatták:

— Ennyit sem változott! állította Sainte Chrétienne nővér.

Sainte-Eulalie pedig folytatá:

— Emlékszik mily szánalmas állapotban volt, a szegény fiú; mennyire féltünk, hogy elpusztul! hogy hasogatta szívünket a fájdalom, midőn szenvedni láttuk; mily szomorú dolognak tűnt fel, hogy ily fiatalon ifjúsága teljében kell az örökkévalóságba távoznia; mennyit imádkoztunk a jó Istenhez, hogy könyörüljön rajta, mikor akkor este az orvosok bal kezét amputálták? . . .

És hozzátette:

— Ön számunkra a tiszthelyettes, a mi kis dédelgetett sebesültünk maradt . . . Többet gondoltunk önre, mint másokra, Sainte-Catherine nővér ezt gyakran bevallotta . . . Figyelemmel kísértük Önt az életben . . . Mindig mondogattuk: »Hogy emelkedik, hogy emelkedik! Mily kár lett volna, ha akkor nem lából ki a belemélszögből! Viszont fogjuk e látni?« — »Visszaemlékszik a nővérekre, kik ápolták, szerették?« . . . Menjünk! Csukjuk be a kaput! És most, tábornokom, nekem is

egyszer a nemzet nyakára ülni s kiszípolyozni ezt a koldus országot.

Utolsó mentváruk népünk politikai éretlensége. Ebben van minden reményük. Ámitják, bolondítják a mi jó, egyszerű magyarjainkat!

Honfiúi kötelessége minden tanult embernek polgártársaink felvilágosítása, az ő terveik teleplezése. Ne nézzük tétlenül, hogy a koalíciótól nyert zsíros állásukból miképpen ruccanak ki a könnyen félrevezető nép közé. A nemzet magját alkotó nép kioktatása legyen mindnyájunk célja. Nem kisszerű kortes-célokat szolgálunk, hanem honfiúi kötelességet teljesítünk. *Rd.*

Választások felé.

Még ki sincsenek írva a választások mégis korteskedés zajától hangos az egész ország, mérhetetlen nagy kárára iparnak, kereskedelemnek egyaránt. De hiába ez már így van, nemcsak nálunk, hanem másutt is még alkotmányos dolgokban a mi mintaképünk Anglia is így választ.

Természetesen a kisebbség mindig a fűgőbb már kicsiny voltánál fogva is, a gyengébb mindig a megtévesztésre dolgozik, hogy belső erőtlenségét rejtegesse. Felcicomázza magát, ha mással nem hát nemzetiszínű lobogókkal.

Csak az a kellemetlen nekik hogy nem a lobogók választanak!

A Teleki párt már kidugdosta kis korteszászlócskáját. Nagy betűkkel van rajta úgy hogy Erdélybe is ellássék, ki éljen.

A lobogó tűző bizottság bizonyára a padlás feljárókat jól ismerő egyénekből áll, mert sok polgártársunk tesz panaszt arról a kétes értékű megtiszteltetésről, hogy házára eddig ismeretlen tettesek ki akartak tűzni a trikolt. Alig győzik bevonnai a ráoktrojált lobogókat.

A kiosztás először a pluralitás alapján történt. A cenzus volt a hang mekkorósága. A kik vezérhangadók 2—3 lobogót tűztek ki. Egyet a kéményre kettőt a ház végibe vagy az erkélyre. Majd eszükbe jutott, hogy a néhai program a tűzhelyek szerinti választás

van egy kéréssem . . . Nem ami érdekünkben, hanem a gyermekek érdekében . . . Tanítsa meg őket, melyik a mi drága, kedves, elvesztett hazánk . . . Beszélje el nekik, hogyan küzdöttek katonáink és hogy Páris legnagyobb terén Strassburgnak vitézi emléke áll gyászkoszorújaival, fekete fátyollal bevont zászlóival! És hogy a szép napok ismét felvirradnak! . . .

Könnyes szemekkel engedelmeskedtem neki.

A kis leányok elfoglalták helyeiket. A három apáca velem szemben ült.

És én egész lelkemet tettem bele abba, amit nekik elbeszéltem, lánggra lobbantottam a reménynek azon kis lángjait, melyeket nagyon könnyen el lehet ottlani, fellelkesítettem a legyőzötteket, az elnyomottakat, hazudtam nekik, mikor esküdöztem, hogy a Vogesek tulsó oldalán senki sem felejtette el őket, senki sem tagadta meg őket.

És mikor zokogva befejeztem beszédemet, a kicsinyek áhitatosan, ösztönszerűen, anélkül, hogy akár a főnök, akár valamelyik a nővérek közül jelt adott volna, felkiáltottak: »Vive la France! Éljen Franciaország«. És e néhány szó úgy hangzott, mint egy: »Ora pro nobis.«

René Maizery után: Saxosus.

lójogot diktálta nosza le a zászlóval onnan az erkélyről, s viszik minden házba hol tűzhely van. Elsősorban az özvegy asszonyokhoz, nem mintha ők választók volnának; vagy mert tudnák ők, hogy mit követelnek a suffragettek. Nem! Csak azért ide, mert itt nincs férfi, aki tiltakozzék az erőszakos kitérés ellen. Így azután kapóra jött a sok hiába való zászlódísz! Látszik, hogy minden 10—15 lobogó jelent egy voksot, igaz hogy ez azután hatalmas voks.

Szóval van humor is a választási munkában. Ezért jó az ellenjelölt.

A hatalmas munkapárt ez alatt e külső láрма és zaj helyett esténként nagy összejöveteleket tart, 250—300 buzgó tag jelenlétében, a kik tényleg az egész várost képviselik. Nemsokára megjelennek a lobogók is a hatalmas palotákon, hol egy egy zászló 15—20 választó lakóhelyét fogja jelölni, annyit mint egész utcasorok ott lent a széleken. Érzik ezt a tulsó párton, innen a nagy harag, meg a szörnyű erőlködés. Hiába lenni vagy nem lenni elég nagy probléma arra, hogy az ember még egy utolsót próbáljon.

Pártunk nagy bizottságainak esti összejövetelei a Winkle-féle sörház hármass nagy termében van. S minden párttagot szívesen látunk! Pártirodánk a napokban nyílik meg a Menráth-féle palota földszintjén.

Nemzeti színészet.

*Szombat*on este az »Erdészleány« került színre sablonos játékkal, igen közepes sikerrel. Ez is, mint a »Tatárjárás« pénteki előadása a tavalyi társulatot juttatják eszünkbe. Bizony kár volt széjjel bocsátani őket.

Borbély Lili alakítása bár nem volt ment minden eredetiségtől, mégsem elégitelt ki, énekhangja, néhol szépen csengő, de néhol feltűnően erőtlen. *Faludi* tenórja se üti meg a mértéket. Úgyesen játszik, de hangja igen közepes. *Pataki* egészséges humora Walperl szabószerepét jól fűszerezte. Jókat neveltünk. *Nagy Sándor* és *Kovács Hanna* jók voltak. *Lévay* sem organumával, sem maszklájával nem tudta annak az életkornak az illuzióját kelteni, melyet ábrázolni akart. Nem való apaszínésznek. *Fabián* és *Izsó* mint rendesen a töltik telhető legjobbat nyújtották.

Vasárnap 2 délutáni előadás volt, egyik délután, a másik este. Mi csak az utóbbról írhatunk. Egy alkalmi darab került színre az »*Aranylakodalom*«, természetesen nem mintha aktuális lenne, csak csupa tapintatból. Az előadás nivója teljesen délutáni, a hangulat nemkülömben. A különböző képekből összeállított scenák, s a jól ismert trükkök beváltak. Tapsolt a publikum. Elegen is voltak! Ez elég a direktornak. De mi más várunk. A vasárnap estének speciális közönsége van s ezt mással illene szórakoztatni, a miből okulna is. Kezdünk aggódni, hogy talán így mégis sok az a 6000 korona subventió, a mivel ez a pótdadós város a színeszetet pártfogolja.

Hétfőn este két kis bájoszenéjű operettet láttunk »Az édes Grizettek«-et és »Vera Violetta«. Mindkettőt igen jó előadásban. Néhanéha mégis csak felcsillámlik a társulat igazi értéke. Vajha állandóan csillogna. Az első darab egy bohém tanyát tár elénk s a szereplők érdeme, hogy tökéletes illuziót tudtak kelteni.

Az első kép benyomását hamar feledtette a sokkal zajosabb sikerű, mozgalmassabb Vera Violetta. A címszerep kreáló *Hidy* az ő

hálás udvara már beléptekor ovációval fogadta. Megérdemli az elismerést, temperamentumosan játszik s a szép tolettékért sokat áldoz. Nem is kritizáljuk. Megszűnik ott a kritika, hol a telt nézőtér tapsol és kacag. Ez utóbbi azonban *Izsó* és *Faludy* érdeme, kik ötletes játékkal még egy öngyilkosjelöltet is megnevetettek volna. *Borbély Lili* kissé kedvetlenül játszik. Kár, mert hangja kellemességben fölülte állt riválisainak. *Sándor Ilonka* ismét finom és disztíngált volt.

Személyi hir. Matkovits Béla főispánunk jelenleg végzi naponta: délelőtti és délutáni a konvencionális időben látogatásait. A látogatások nagyszáma mutatja, hogy főispánunk nem tekinti e viziteket egyszerű udvariasági lénykedésnek, hanem, mint hivatása magaslátán álló egyén így kívánja kipuhatólni a polgárság kívánságait, vágyait, hogy azokat azután hatalmas erővel képviselhesse. Ilyen igazán demokratikus alapon, széles mederben megejtett ismerkedésre városunkban még nem volt példa. Megfordult Ömlőssága nemcsak a vezérszerepet vívő előkelőségek kényelmes otthonaiban, hanem felkereste az érdemes polgárság összes értékes elemeit. Ez az igazi utja a nép megismerésének. Türelmet és kitartást kívánunk a terhes, de szép feladathoz.

Az új főgimnázium ügyét düllőre vitte végre főispánunk legutolsó budapesti tartózkodása alkalmával, a mennyiben a miniszterium a város ajánlatát elfogadta s így az óriási építkezés mielőbb elkezdhető lesz. Ezen ténnyel városunk minden polgára nagyot nyer, mert végre alkalmas helyet nyertünk gyermekeink tanítására.

A szablyai járás »nemzeti munkapárt« megalakulása! Szablya községében f. hó 14-én délelőtti 11 órára egybehívott népgyűlés sok százakra menő közönség jelenlétében megalakította a szablyai járás nemzeti munkapártját. A járáshoz tartozó községek Csurog, Boldogasszonyfalva, Sajkásgyörgye és Nádajja hosszú kocsisorokban vonultatták fel nemzeti színű zászlók kíséretében szavazó polgáraikat, akik csakhamar körül vették a nagypiac léren rögtönzött szónoki emelvényeket. A népgyűlést Jozanov Tódor sajkásgyörgyei lelkész nyitotta meg lelkes szerb nyelven elmondott beszédben rámutatva a mai politikai helyzetre, amely szükségessé teszi, hogy az ország több gondolkodású polgárai egy zászló alá tömörüljenek. Indítványára a népgyűlés megválasztotta elnökéül a Csajkás járás egyik nagytekinélyű közpolgárát, aki az egész járásban ugyszólván a legnépszerűbb ember Miloschev Tódor szablyai bankigazgató, aki valamikor a községnek az alkotmány visszaállításakor a legelső jegyzője volt. A népgyűlés jegyzőjéül Nikolics Radoszláv sajkásgyörgyei iskolai igazgatót választották meg. Miloschev Tódor viharos éljenzéssel fogadott megnyitó beszédben indítványt tett első sorban is a nemzeti munkapárt megalakítására, amit a népgyűlés egyhangú és szűnni nem akaró tetszéssel elfogadott. Az alakulás megtörténte után Teofánovics Vazul csurogi lelkész meleg szavakkal emlékezett meg a csajkás vidék egykori szolgabírójáról és képviselőjéről Zákó Milánról, akinek neve kiejtésénél az egész néptömeg viharos éljenzéssel tüntetett. Magyarul Dr. Csillag Károly

zsabjai ügyvéd ajánlotta képviselő jelöltnök a csajkásjárás legnépszerűbb emberét Zákó Milán és rövid beszédét a lelkes tömeg Zákó Milán életteliségevel szakította meg sokszor. A jelölés megtörténte után viharos éljenzzével és mozsár szóval timenttek Zákó Milán mellett és a közönség maga is meggyőződött arról hogy Zákónak a neve magában véve a győzelmet jelenti, amelyet nem lesz képes lerontani az ellentábornak most még osendben de később talán erősebben nyilvánuló mozgalmá. Német nyelven Kund Vilmos lelkész járult hozzá Zákó Milán jelöléséhez és szavait is nagylelkedesséssel fogadták. A jelölés megtörténte után a népgyűlés elhatározta hogy a Miniszterelnöknek, a megyei főispánnak, Gróf Tisza Istvánnak és Latinovics Pálnak a megalakulás és jelölés alkalmából üdvözlő táviratokat küld, és Báró Vojnics Istvánnak. Mindenesetre örvendetes körülménynek tartjuk azt hogy a csajkásjárásban a szerbesség és magyarság testvéri egyetértésben szövetkeztek hogy Zákó Milán szerencsés jelölésével minden más ellen akciónak elejét vegyék amiben nagy része van a zsabjai járás főszoizgábirájának Dr. Széchenyi Tamásnak.

A következő sorok közötételére kértek fel! A »Határőr« vasárnapi száma a napi hírek rovatában »Tiszviselőink érdekében« azt a felhíborító ajánlatot teszi, hogy az ő politikai meggyőződésükön lévő tiszviselőiket anyagilag is támogatni fogja. Magam és több társam utálattal olvastuk e sorokat azok részéről, kiknek haszonleső lelkük városzerte közismert. Jaj volna ennek a szegény koldusnak — nem tiszviselőknék — ki az ő kegyelem kenyérjére volna utalva. Annak, a ki politikai meggyőződését igaz hittel vallja, lesz bátorsága arra is, hogy ha az hátránytal járna is, azt elviselje. De hál' Istennek túl vagyunk azon az álmon, melyet ők képviseltek, mikor existenciák romján elégitették ki az éhes hadat. Pénzükkel támogassák önmagukat! Ennyit a tisztesség nevében.

Egy áll. tiszviselő.

Veszélyes tűz ütött ki 16-án éjjel 1 órakor a Mikes Kelemen-utca 12. számú házban, mely, ha gyors segítség nem érkezik elhamvasztotta volna könnyen az egész környéket. A tűz Szekeres Imre házához épített mihelyben keletkezett. Izzó lángtenger volt már az egész potépület, mikor az éber rendőr őrzárát a szerencsétlen lakókat felkeltette. Tűzoltóink dacára a sötét éjszákának korán a helyszínen voltak s a mostani szakszerű vezetés mellett csakhamar lokalizálták a bajt. A kárvalott butorai nagy részben megmentették, de a ház maga porrá égett s csak az üres falak mutatják az egykori otthon helyét. A katonai őrség a szokott gyorsasággal vonult ki s kordont vonva könyvitette meg, derék tűzoltóink önfelelőző munkáját.

Az emberevő család. Nyiregyházi tudostónk megdöbbentő esetet táviratoz, amelyről nem tudni, hogy a nyomorúság végső elszántsága, vagy pedig vad, nyers ösztön keletkeztette-e. Büdszentmihályon a csendőrség letartóztatta Rostás Károly téglavető cigányt mert, a frissen elhantolt sírokból kiást a hullákat és azokból családjával együtt táplákozott. A bűnös cigány beismerő vallomást tett.

A modern technika korszakában meglehetősen ritkán előforduló gyalog turára vállalkozott Markovics Mita Nagyfalvi lakos. A beteges, elagott ember gyalog akart falujából Ilokra eljutni. A sok nélkülözésből és fáradságtól a hidaln összeesett s a rendőrőrszem közbejöttével a kórházba szállították.

Részezségből a halálba. A XX. század emberének legnagyobb ellensége az alkohol különös formában ragadta ki az elök sorából, egyik hű fogyasztóját Vidákovits Sámuel szabó segédt. Hán-utca 16. sz. alatt lévő lakásán e hó 17-én már a kora délutáni órákban pánikázni kezdett. A szeszől elbódulva elaludt, hogy soha többé fel ne ébredjen. D. u. 5 órakor a kivonult bizottság már csak halálát konstatalhatta. Testén Deák Dr. semmi küllerőszak nyomát nem találta így a halál okát szívszélhűtésben állapította meg. A kórházi hullaházba szállították.

Szomorú vég. Popovics Áca hid utcai lakost rendőrségünk mindenkitől elhagyatva, üres lakásában halva találta.

Korán kezd. Zsikics Mihály szállási lakos feljelentést tett, hogy Alterov Jován pástorfü az istálóból egy őrzetlen pillanatban ezüst zseboráját ellopta. Nehogy rajta csipjék, az áruló corpus delictit potom 2 kor.-ért nyomban el is adta.

A középiskolai tanulók szabad délutánja. Zichy János gróf vallás- és közoktatásügyi miniszter a középiskolai órarend kérdésében döntő fontosságú rendeletet intézett valamennyi tankerületi főigazgatóságokhoz. A rendelet felel, hogy a mult évi főigazgatói értekezlet behatáson foglalkozott az órarend olyan beosztásával, hogy a tanulók a délutáni iskolába járás kötelezettsége alól a hét négy öt napjára felmentessenek. Az ilyen beosztásnak a tanuló ifjuságra néve sok előnye van. Ezek idejüket az ide-oda vándorlással haszon nélkül elfecsérlék, vagy ha kényelmi szempontból nem mennek haza és esetleg órákon át céltalanul csavarognak a városban, mindenféle erkölcsrontó befolyás esélyeinek vannak kitéve. Egészségügyi és tanulmányi szempontból is kívánatos a szóban forgó tanítási beosztás, mert a délutáni könnyebben értékesíthetők sétára, test-edző gyakorlatokra. A délutáni első órák közvetlenül ebéd után, vagy nyári időben, a mikor a tikkasztó hőség lankasztólag hat a tanulóra, értékre és eredményre néve majdnem semmiesek. Éppen oly keveset érnek tanulmányi szempontból azok az órák, melyek a déli időben való hazaérkezéstől a felkeltőig való iskolába járásig eltelnek. Ezekre való teltből a miniszter kívánatosnak tartja, hogy a délelőtti tanítási rendszer a középiskolákban általán életbe léptessék. A miniszter rendeletében egyuttal felhívja a középiskolák igazgatóit, hogy azokból a tantárgyakból, melyeknél a tanulmányi eredmény fokozása már eddig is kívánatosá tette a hosszabb leckeidőt (ilyenek pl. a fizika, a kémia és a nyelvtani órák), tegyenek kísérletet a másfélórás lecke-órákkal.

A gyógyszerészi muzeum megnyitása. A székesfőváros egy új s igen érdekes muzeummal gyarapodott. Megnyitott a gyógyszerészek muzeuma, melyet pénteken adták át rendeltetésének nagy ünnepélyesség közt, a Magyarországi Gyógyszerésztudományi Társaság által. A muzeum-bizottság elnöke mondta, azután pedig Fischer József az egyesület elnöksége nevében átadta a muzeumot a nyilvánosságnak. A muzeumot négy osztályba sorozták. Az első osztály a régi gyógyszerészi gépek, edények és berendezési tárgyak kerültek, a másodikba ugyanilyen modern tárgyak, a harmadikba a könyv- és okmányregiszekek, a negyedikbe pedig a gyógyszergyűjtemény. A régi edények között nehány gyönyörű példány látható, amelyekhez iparművészeti értéke is jelentékeny. A falakon régi képek, okiratok, diplomák és bizonyítványok láthatók, mindannyi érdekes dokumentuma a régi gyógyszerészetnek. A muzeum a gyógyszerészi hallgatók egyesületének tulajdona és a muzeum bizottság kezeli. További intézkedésig a muzeum minden nap megtekinthető, teljesen díjtalanul.

Örvendetes statisztikai kimutatás. A fővárosi statisztikai hivatal jelentése szerint folyó évi január hóban a főváros összes szállodáiba 15,798 idegen érkezett, kik közül 11,896 Magyarország különböző részeiből, 2,477 Ausztriából és 1625 a többi külföldről való. Az összforogalmat tekintve megállapítható, hogy a főváros idegenforgalma a kilenvenes évek óta mintegy megkétszereződött, mert az 1885-től 1896-ig vezetett megfigyelések szerint a január hónap maximális forogalma (1895-ben) 8675 idegen volt. Ezen nagy töblet zöme a Magyarországból érkezett utasokra esik, kiknek száma 6043-11,895-ra emelkedett, míg ezzel szemben az Ausztriából érkezettek száma 1886-ról csak 2277-re emelkedett. Aránylag jelentékeny és örvendetes azonban a szaporulat a többi külföldieknél, kiknek száma most 1625, míg tizenöt évvel ezelőt csak 386 volt. A statisztikai hivatal az idegeneket a Budapesti való tartózkodás tartama szerint is kimutatja; ezen kimutatásból az a szomorú tény derül ki, hogy a legtöbb idegen, szám szerint 6559, csak egyetlenegy napot töltött Budapesten. A statisztikai hivatal az idegenforgalmat nap szerint is kimutatja, hogy egyes jelentékenyebb eseményeknek az idegenekre gyakorolt vonzó hatását meg lehetessen állapítani. A Magyarországból érkezett idegenek rendes lakóhelyük szerint igen tüzetes részletezés szerint is felbontozza ugy hogy a fővárosnak hazánk különböző részeire gyakorolt vonzó hatását is meg lehet majd állapítani. Az idegenforgalmi statisztikai ezen része oly közérdekű kérdés tisztázásához fog hozzájárulni melyre néve eddig sem Magyarország, sem külföldön semmiféle megfigyelés nem történt.

Halley üstököse és a babona. Megirtuk, hogy az osztrák közoktatásügyi miniszter elrendelte, hogy a dalmáciai, isztriai, krajnai tanítók, papok világsítsák fel a népet az üstökös jövőteléhez fűzött babonás félelem alaptalanságáról. Mint egy vidéki olvasónk írja, egy derék, értelmes magyar körjegyző e gondolatot megelőzte az osztrák minisztert. Bodrogy Árpád, Jóna község jegyzője, összehívta a gazdaembereket és egy népszerű szilágazati munkából megmagyarázta nekik az üstökös feltűnésének okait és persze azt is, hogy főlöleges minden félelem. Igazán okos doloz volna, ha szerte az országban követnék a jegyzők és tanítók ezt a példát, de nem úgy, mint egy helybeli lap, melynek pedig olvasói a legtanulatlanabb osztályból kerülnek ki s minden féle sületlenséggel remíti az embereket, csak hogy a »lapot« megtölthesse.

SZÉPIRODALMI CSARNOK.

Óh, hogyha tudnád . . .

Írta: *Hevesi Margit.*

Oh, hogyha tudnád, mennyit szenvedek,
Óh, hogyha tudnád, lelkem mily beteg,
Hogy zokogok sok titkos éjszakán:
Sajnáltnál talán.

Óh, hogyha tudnád, hogy az én szívem,
Hogy tud szeretni lágyan melegen,
Hűséges megadással, igazán:
Szeretnél talán.

És hogyha látnál némán, hidegen,
Szóltanul, kiterítve, mereven,
Szívem nem dobban, arcom halavány:
Megsiratnál talán.

Mese.

Írta: *Hevesi Margit.*

Valamikor régen, mikor még tündérek jártak a földön, hogy a szegény embereknek néha-néha segítsenek, élt egy szegény, okos házias, jól nevelt lányka, kinek mind eme sok erényei mellett csak egyetlenegy hibája volt t. i. az, hogy rettenetes csunya volt. Pupos volt, meg sánta és kancsal; az arebőre ráncos, a fogai feketék. Egy szóval oly rut volt, hogy aki egyszer látta, sohasem mert többet ránézni. De minthogy nagyon okos volt, mégis akadt néhány vakmerő fiatalember, aki szembe mert nézni vele és eltúrta még rutságát is, csak hogy okos szavait hallhassa.

Hanem akinek már egyszer pechje van, az inkább ne is jönne a világra, mert ha már egyszer kínálkoznak is neki a szerencse, akkor sem tudja megragadni! A mi szerencsétlen leányzónk is ahelelyt hogy mint okos józan leányhoz illik, beleszeretett volna azoknak egyikébe, akik okossága miatt elérték rutságát és szívesen töltötték egy-egy óráit a társaságában, épen egy olyan fiatal emberbe szeretett bele, aki soha még csak a közelébe se mert menni, mert noha ő csak esif, vézna, kis hivatalnokocska volt! mégis rettenetesen imádta a szépet és irtózott a ruttól. Szobája tele volt agatva a szebbnél szebb portrékkal és ha az utcán találkozott valakivel, aki az ő szerencsédaljának nem felett meg egyszerűen félrefordította a fejét.

Miért kellett a mi szerencsétlen leányknak épen ebbe a fiatalemberbe szeretnie, aki nem volt szép, sem okos, sem előkelő sem gazdag, azt nem tudom. De valószínű, hogy azért, mert a legkevésbé kilátása volt arra, hogy viszonzserelemre talál.

Minden okossága sem tudta megakadályozni abban, hogy végtelenül boldogtalannak ne érezze magát, ha az utcán találkozva ideáljával, sehogyan sem sikerült annak figyelmét magára vonnia, vagy ha már véletlenül reápillantott, az irtózás és utálat kifejeződését kellett arcáról leolvastia. Oh, ha legalább egy mosolyt, egy kedves, barátságos tekintetet tudott volna kicsalni belőle, boldognak érezte volna magát! De minden fáradsága hiabavalónak bizonyult. Hiába próbálta végig az összes szépítőszereket, hiába járta végig az összes tudos és tudatlan profszoroikat, semmi sem tudott rajta segíteni.

Végre azonban a sors is meguntta már, hogy mindig újabb és újabb módokat eszeljen ki a szegény leány kínzására és azért a változatosság kedvéért elhatározta, hogy a kis leányt boldoggá fogja tenni.

Az éppen az erdőben bolyongott, még pedig roppant kétségbeesett hangulatban, mivel az utolsó szer, amit a legkiválóbb orvosprofesszor ajánlott neki, nem hogy használt volna, hanem — ha lehetséges — még jobban elcsufította. Keservesen zokogva rogyot le egy fa tövébe, folytonosan attól az egy gondolatától gyötörtetve, hogy soha, soha sem fogja tudni meghódítani azt akit szeret. Hiába igyekezett magát azzal vigasztalni, hogy csak üreslelkű ember lehet az, aki csupán a testi szépséget keresi; ez az okoskodás cseppet sem segített rajta s úgy érezte, hogy ő a világ legboldogtalanabb teremtménye, ha nem sikerül neki ezt az üreslelkű embert meghódítani.

Amint így javában buslakodott magában, egyszer csak végtelenül lág hang szólította meg: »Miért sírsz leánykám? M bajod?»

A leányka megriadtan tekintett fel a hangokra és egy ragyogó tekintetű, királynői szépségű hölgyet látott maga előtt.

Okos leány létére azonnal kitalálta, hogy az csak egy tündér lehet, a kit a sors küldött az ő vigasztalására. Felragyogott hát az arca és tédre vetve magát a tündér előtt, elpanaszolta neki rettenetes szerencsétlenségét, könyörgve, hogy segítene rajta.

»Meglesz, amit kértél! — válaszolt a tündér jóságosan. Azután lehajolt a földre és letéve egy szálat azon virágok közül, melyek százával borították a földet, odanyújtotta azt a leánynak.

»Itt van leányom, — szölt — fogd ezt a virágot és este lefekvés előtt dörzöld be vele a szemeidet! Azután fekjűd le és aludj békével. Reggel majd, ha fölébredsz tekintsd a tükörbe és majd meglátod, vajjon megsegítettek-e!»

A leányka köszönetet akart rebegni a jóságos tündérnek, de az már nem volt látható. Hazament tehát és alig győzte bevárni az estét, hogy a csodaszert kipróbálhassa és még nehezebben a reggelt, hogy a hatásról meggyőződjék.

Végre azonban — a kellő sorrendben — elérkezett mindakettő. Sőt a várva várt hatás sem maradt el. Amint reggel a felébredés után a leányka a tükörbe tekintett egy bübajos szépségű nő képe mosolygott onnan reá. Eleinte el sem akarta hinni, hogy az csakugyan ő lenne; ide-oda mozgatta fejét, kezét és csak mikor látta a tükörkép is mozog, tudott hinni a boldogító valóságban.

Legelső gondolata az volt, hogy milyen szemeket fog majd mereszteni ő, az imádott lény! Hogy fog hódolattal a lábai elé borulni! E gondolat végtelenül boldoggá tette

Leült szemben a tükörrel és csodálta magát. Majd elfutott, hogy előkeresse ideáljának egy fényképét, melyet sikerült egyszer elcsennie. Nézegette...

»Ejnye, ejnye — gondolta magában — most veszem csak észre, milyen csámpás, vézna lábai vannak! És az orra milyen pisze. A szemei is, mintha kissé ferdén állnának és nincs bennük semmi élet, semmi tűz. És én csakugyan képes volnék egy ilyen rut embert annyira szeretni? Eh hiszen csak képzelődés az egész! Nem is szeretem én őt olyan nagyon!»

Majd ismét kedvtelve nézegette magát. »Ilyen szép leány, mint én, csak nem fog ilyen rut emberhez hozzámenni! S aztán milyen kis hivatalnok; milyen csekély fizetése van! Én, az én szépségemmel sokkal jobb partiet csinálhatok! Legjobb lesz, ha végét vetem a dolognak.»

Ezzel fogta a fényképét és bedobta a tűzbe.

■ ■ Szerkesztői üzenetek. ■ ■

Kéziratot nem adunk vissza. Névtelen levelekre nem válaszolunk.

P. L. Budapest. Levelét vettem. Erdemben nem tudok még rá válaszolni, mivel a gazdasági dolgokat nem én hanem a párt intézi. Ajánlatát megfontoljuk ott s majd akkor szívesen tárgyalunk. Kartási üdvözlét! N. Z. Csurog. Ne üljön fel. Humbog és reklám az egész. Ilyen vizet mindenütt talál. Szenyes, salétromos talajvíz. Az a véletlen találkozás, úgy is meggyőzött volna. Mi látja nem is ajánljuk. A jó bornak nem kelléger. Mások is szívesen, csak forduljon hozzánk. P. K. Patánka. Tessék megpróbálni. Vannak jó szállodák. Sok nézni való nem akad, de azért illik megismerni. Olyan, mint a többi mágnás. Nagy pöz, kevés ész. Biztos, Reméljük ott is! Annak ma már nincs jogosultsága. H Ujvidék. Küldje csak be! Ha megfelelő szívesen adunk helyt neki. Látja, hogy a politika mellett nem feledkezünk meg arról sem. Kénytelenek voltunk azt a hangot elő venni. Csak uri emberekkel lehet női módon bántani. Majd megváltozik a választás után. Hízyje meg nekünk nem kellemes. Kezeli Ujvidék. Ne zaklasson kérem ilyen rossz dolgokkal, mert igazán megharagszunk. Ez még egy iskolai dolgotat nivóján sem áll. Boldogiton másokat. Kívánat. Hogy sok az álnév ez azt mutatja, hogy vannak még szerény emberek. Fő hogy tetszik. A Teacher és Saxosus jó ismerőse. Próbálja valamelyiket, kit gyanakszik így szállítani, hátha elárulja magát. Mi nem tehetjük. Köszönjük.

HIRDETÉSEK.

Csödtömegeladási hirdetemény.

Alulírott csödtömegeladónak közhírré teszi, hogy a vb. Weinfeld M. és fia ujvidéki cég csödtömegéhez tartozó és Ujvidéken a vb cég fióküzletében (II. Rákóczy Ferenc-utca 2. sz. a.) leltározott és az ujvidéki csödtömegeladónak 1187—1596. tételszámok alatt összeírt különböző ruhaárúk, melyeknek leltár szerinti beszerzési ára 15195 kor. 35 fill., becsértéke 12935 korona szabad kézből egy tömegben zárt ajánlati verseny útján való eladása a csödtömegeladónak által elhatározottván a becsérték 10%-ával vagyis 1293 kor. 50 fillérral mint bánatpénzzel ellátott zárt ajánlatok legkésőbb 1910. évi április hó 21. napjának déli 12 órájáig alulírott tömegeladónaknál: dandók be

A később érkező, vagy a fenti bánatpénzzel el nem látott ajánlatokat a választmány figyelembe nem veszi.

A beérkezett ajánlatok fölötti döntés 1910 évi április hó 21. napjának délutáni 5 órájkor Dr. Kubinyi Károly ügyvéd úr választmányi elnök irodájában fog megtörténni.

Ajánlattevői ajánlata a választmány döntéséig föltétlenül kötelezi.

A választmány nem vállal felelősséget sem az árúk minősége, sem mennyiségeért és nincs kötve a tett ajánlatok egyikéhez sem, sőt nyomban megtartandó szóbeli árverést is rendelhet el.

Ajánlattevők a leltár eredetijét Dr. Várnay Ernő ujvidéki kir. közjegyző úr irodájában (Platt-utca) másolatát pedig a tömegeladónaknál, a leltározott árúkat tömegeladónak közbenjöttével a fióküzletben megtekinthetik.

Azon ajánlattevő, kinek ajánlata elfogadtatik, köteles a vételárat a tömegeladónak kezeihez ajánlata elfogadásától számított 24 óra alatt kifizetni, a vételi III. fokú illetéket tömegeladónak átadni, az árúkat átvenni és azok átvételéről tömegeladónak elismervényt adni.

Ha vevő a kikötött időben a vételárat ki nem fizetné, bánatpénze a csödtömeg javára elvész, és az árúk az ő veszélyére és költségére újabb eladás alá kerülnek.

Ujvidéken, 1910. évi április hó 14-én.

Dr. Freund Ede

ügyvéd, mint vb. Weinfeld M. és fia cég
csödtömegeladónoka.

HOVÁ MEGY?

Duna-utca 11.

Weizer uriszabóhoz,

mert csak ott lehet kapni szép és olcsó ruhákat mérték után. — Raktáron nagy választék mindennemű honi és külföldi szövetekben.

Első rangú szabász. — Divatos, gyors kivitel.

Üzletáthelyezés.

Tisztelettel hozom tudomására nagybecsű vevőimnek, hogy üzletem a Wagner-féle palotából, a Kossuth Lajos-utca (Fő-utca) 23. sz. házába helyeztettem át. (Ezelőtt Stengel Fülöp esztergályos helyisége).

Órás, látszerés és ékszerész-üzletemben versenyen kívüli olcsó árak mellett kapható minden e szakmába vágó arany-, ezüst- és ékszer-árú.

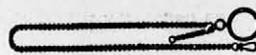
Garantált megbízható árúk a legizlésesebb kivitelben.

Értékes régiségeket állandóan veszek.

A vásárló közönség további támogatását kéri tisztelettel!

Krausz Samú órás, ékszerész,
= látszerész =
UJVIDÉK, Kossuth Lajos-utca 23.

(volt Stengel-féle üzlet).

Wagner Testvérek

UJVIDÉK.

Fűszer-, kávé és csemege-kereskedés.

Páratlan gazdag

és dús választéku

GSEMEGE OSZTÁLY.

Gazdasági cikkek

nagy raktára.

Fizessünk elő

Ujvidék legújabb, legtöbb számban megjelenő lapjára az

„Ujvidéki Hirlap“-ra.

Legolesőbban és legtöbb eredménnyel hirdetni az

„Ujvidéki Hirlap“-ban

lehet.

Hirdetések felvételnek naponta délután 2—4-ig Thököly Imre-u. 5. szám alatt a kiadóhivatalban.

Kérjük mindenütt Ujvidék legnövösabb és legtartalmasabb lapját az

„Ujvidéki Hirlap“-ot.

Kereskedő segéd

felvételnek kereskedők és privát vevők látogatására, naponta 8—10 korona könnyen megkereshető.

Cím: Szeitz Ferenc főposta Szeged.

Ivkovics György

nagy

könyvnyomdája és könyvkötészete
UJVIDÉKEN

Duna-utca saját házában ellátva légszieszmotor által hajtott 9 géppel, legújabb divatos és szecessziós betűkkel, különféle díszítmenyekkel és cikornyákkal szerelve, a legújabb gépezetekkelés szekrényekkel; mindenféle könyvkötészeti munkák gyorsan és a megrendelők nagyobb megelégedésére készíttetnek, még olcsóbb áron mint bárhol.

Nagyszámú megrendelések kéretnek.

Értesítés.

Van szerencsém a sörkedvelő közönséget értesíteni, hogy állandóan saját készítményű

BAJOR SÖRÖM

sörfőzdém sörcsarnokában Kossuth Lajos-utca 7. szám alatt poharankint 16 fillér ár mellett kerül kimérés alá.

Ugyanezen sör hordókban és üvegekben is kapható.

 10 üveg megrendelésénél hához szállítva.

Tisztelettel

WINKLE ISTVÁN,

Első ujvidéki gőzsörfőzde.

Sztefanovits L. Fia, Ujvidék

Telefon szám 78. Kossuth Lajos-utca 27. Alapított 1866.

Elsőrendű kékkő. — Dupuy-féle buza magesávája.

———— LEGOLCSÓBB KÁVÉRAKTÁR. ————

Minden fajtájú ásványvizek nagy raktára, mindig friss töltésben. Californiai gyümölcs. Friss szardínia és keleti tengeri hering.

Konservált főzelék dobozokban. — Görög gyógyborok.

Naponta friss teavaj a főhercegi tejgazdaságból. Bajor sör palackokban. Asztali csemege borok és pezsgő, legfinomabb liquerök.

Prágai sonka. Legfinomabb sajtfélék. Befőttés gyümölcsök.

Minden friss állapotban és a legolcsóbban.

BUTORHÁZ

MENRÁTH L. ÉS FIA

UJVIDÉK, Kossuth Lajos-utca 46—48.

Szőnyegek, függönyök, terítők és minden lakásberendezési tárgyak nagy választékban.

Ujonnan épült MODERN BUTORÁRUHÁZÁBAN mindennemű butorból a legnagyobb választék.

Kész berendezett szobabutoroknak állandó kiállítása.

Mennyasszonyi kelengyék minden árban.

Alapított 1843-ban.

Telefon szám: 87.